

τεύχος 2ο

Dis**o**rdia

Αναρχικό έντυπο δρόμου

Ένα ταξίδι χιλίων
χιλιομέτρων...

Ξεκινά με
ένα βήμα!

Editorial

Το Χάος, ο αστάθμητος παράγοντας της κοινωνικής μηχανής, η εντροπία της, γέννησε τη Νύχτα. Κι εμείς υποδουμάστε την Έριδα, κόρη της Νύχτας, σπέρνουμε την διχόνοια, κυφορούμε την Δυσνομία.

Πέρα από την μυθολογική μας υπόσταση, η Έριδα -Discordia στα λατινικά- είναι κι ένα έντυπο δρόμου που θα τυπώνεται στο **Βόλο** από την ομάδα **Θιασώτες της Δυσνομίας**. Εμείς που το ξεινάμε αποτελούμε μια συνεύρεση λίγων ατόμων με κοντινές πολιτικές απόψεις/διαθέσεις και η σχέση μας χτίστηκε σταδιακά στα ανατρεπτικά δρώμενα της πόλης. Το «Αναρχικοί/ες», όσο το υποστηρίζουμε, άλλο τόσο και δεν μας βραίνει, πόσο μάλλον να μας περιορίζει. Δεν ενστερνιζόμαστε ιδεολογίες (αναρχικές, κομμουνιστικές, μηδενιστικές κλπ), παρά διαμορφώνουμε διαρκώς κι από κοινού την θέληση και την άρνηση μας.

Το έντυπο θα διακινείται χέρι με χέρι σε πορείες και ειδηλώσεις, καθώς και σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους/ καταλήψεις.

ΥΓ1: Δύναμη στον σύντροφο **Σπύρο Στρατούλη**, και σε όλους τους/τις αιχμάλωτους/ες αγωνιστές/τριες.

ΥΓ2: Άσχετα με ότι μας χωρίζει πολιτικά, ευχόμαστε καλή τύχη και καλή σταδιοδρομία στον **Χριστόδουλο Ξηρό**.

Επικοινωνία: diskordia.squat.gr, diskordia_volos@yahoo.gr

Το αίμα κυλάει...

Γεγονότα: Πράξη 1η (δολοφονία Π.Φύσσα, συλλήψεις χρυσαυγιτών)¹

Το πρώτο γεγονός που πυροδότησε τις εξελίξεις ήταν απλό, ξεκάθαρο, κατανοητό. «Ο χρυσαυγίτης Ρουπακιάς δολοφόνησε τον αντιφασίστα Π.Φύσσα». Δεν υπήρχαν αυτή τη φορά τα περιθώρια για κάποιον να κρυφτεί πίσω από το δάκτυλο του, ή για κάποιον άλλο να ισχυριστεί ότι βλέπει μόνο ένα δάκτυλο. Ο νεκρός αυτή τη φορά είχε μια ταυτότητα που τον ξεχώριζε από τους κάθε λογής άορατους αυτής της κοινωνίας. **Ήταν έλληνας, δηλαδή είχε υπόσταση, η ζωή του δεν ήταν αμελητέα.**

Λόγω του ότι ένα τέτοιο γεγονός είναι αρκετά απλό, σοκαριστικό και αποτρόπαιο για την κοινή γνώμη, διαδίδεται γρήγορα, καθολικά και δεν χάνεται στον ωκεανό πληροφορίας ανάμεσα σε εκατοντάδες επιθέσεις φασιστών. Αποκτά έναν κεντρικό ρυθμιστικό ρόλο στην πολιτική πραγματικότητα, και ως ει τούτου δεν χρειάζεται κάποιο ιδιαίτερο σχόλιο από την πλευρά μας σαν αντιφασίστες, για το καθαυτό γεγονός της δολοφονίας.

Το τελευταίο φάνηκε και από τις πρώτες αντιδράσεις/ξεσπάσματα σε όλη την Ελλάδα: το ζήτημα ήταν να κατέβουμε άμεσα στο δρόμο και να επιτεθούμε, οι ερμηνείες θα ακολουθήσουν. (Στο Βόλο δυστυχώς δεν καταφέραμε κάτι τέτοιο, δεδομένης της έλλειψης γραφείων της Χ.Α. και των ανεπαρειών μας). Όπως και να 'χει, αυτό το «οι ερμηνείες θα ακολουθήσουν» έφτασε, ήρθε απότομα σαν ανάγκη με τα επόμενα γεγονότα, τα όχι τόσο απλά και ξεκάθαρα, τις συλλήψεις και διώξεις των μελών της εγκληματικής πλέον οργάνωσης Χρυσή Αυγή. Τα γεγονότα αυτά δεν θα τα

αραδιάσουμε μιας και είναι γνωστά και δεν έχουν κάποια ουσία σαν δήθεν αντικειμενικά συμβάντα. Λειτουργικότητα και αξία αποκτούν από την ερμηνεία, την αποκωδικοποίηση που η κάθε πλευρά κάνει σε μερικές κουκίδες στο ημερολόγιο. Θα εξετάσουμε δηλαδή την υποκειμενική διαχείριση των γεγονότων από την πλευρά του κράτους, των ΜΜΕ, του επαναστατικού κινήματος.

Θεαματική διαχείριση

Πέρα από τις πρώτες ώρες, που στον πανικό προσπάθησαν να μιλήσουν για οπαδιό/απολίτιο ζήτημα, φάνηκε πως αυτή η είδηση δεν μπορούσε ούτε να θαφτεί ούτε να αλλοιωθεί σημαντικά. Οπότε το κύκλωμα αλληλοεξυπηρέτησης δημοσιογράφων-πολιτικών-μπάτσων έπρεπε να μαζέψουν κάποια πράγματα, χωρίς όμως να θιγεί η αξιοπρέπεια της Δημοκρατίας, η καλή πρόθεση του ελληνικού λαού κλπ.

(Πορεία για τον Π.Φύσσα στο Κερατσίνι 18/9/13)

Ο εθνικός κορμός σκηνοθέτησε την πτώση του από τα σύννεφα, για να μην βρεθεί σε θέση απολογίας (και μην ξεχνάμε το σκληροπυρηνικό κομμάτι αυτού του κορμού, γύρω στο 8% των ελλήνων ψηφοφόρων που δεν πτοήθηκαν από την δολοφονία Φύσσα, αλλά δηλώνουν περήφανοι χρυσαυγίτες στις δημοσκοπήσεις). Αυτή η παράσταση δόθηκε με την βοήθεια «πρωτάκουστων» περιστατικών, που κατέληξαν στην ταυτολογία «οι ναζί είναι ναζί». Αξίζει κανείς να παρατηρήσει πως όλα τα αποδεικτικά στοιχεία περί της φασιστικής δράσης της Χ.Α. ήταν κατά μεγάλο ποσοστό πλάνα αρχείου. Ξαφνικά τα δελτία ειδήσεων προβάλλουν τις επιθέσεις των φασιστών σε μετανάστες δίνοντας ταυτότητα στους θύτες ενώ μέχρι πριν τη δολοφονία Φύσσα όλες αυτές οι επιδρομές και δολοφονίες γίνονταν από «αγνωστούς» για τα ΜΜΕ. Τα δημοκρατικά συνθήματα γεμίζουν τις οθόνες και τα μυαλά των τηλεθεατών στη προσπάθεια των δημοσιογράφων να ξεπλύνουν και τις δίκες τους ευθύνες στα εγκλήματα της χρυσής αυγής. Από όλο αυτό το πανηγύρι θεάματος δεν θα μπορούσε να λείπει η αριστερά, ενθουσιασμένη από τις συλλήψεις των φασιστών θεωρώντας ότι έχει συμβάλει και αυτή στη νίκη της δημοκρατίας, αφήνει να εννοηθεί ότι τελειώσαμε μια και καλή με τους φασιστές.

Ένας άλλος τρόπος να αποπολιτικοποιήσουν το πρόβλημα είναι οι καταγγελίες για διεφθαρμένη Χ.Α. που κάνει παράνομες μπίζνες, πουλάει ναρκωτικά, όπλα, και δεν έχει τελικά τα καθαρά χέρια που είχε τάξει στον ελληνικό λαό. Προφανώς δεν αμφιβάλουμε για τις επιχειρηματικές ασχολίες των φασιστών, αλλά αν δεν γίνονταν αυτά όλα καλά? Μάλλον σε αυτό το συμπέρασμα καταλήγουν τα ΜΜΕ και γνέφουν καταφατικά οι έλληνες υπήκοοι. Κανένα πρόβλημα με τον ρατσισμό, την ομοφοβία, τις επιθέσεις εναντίον μεταναστών, την δολοφονία του Σαχτζάτ Λουκιμάν, τους ξυλοδαρμούς αγωνιστών, κλπ. Γιατί αυτά είναι τα συνθήματα που συγκρότησαν το ακροδεξιό ακροατήριο, όχι μόνο της Χ.Α. Ξεπερνούν μαζί της μόνο όταν δείχνει ανίκανη να ξεβρομίσει τον τόπο όπως τους υποσχέθηκε, και όταν το παρακάνει δολοφονώντας και έλληνες.

Το επόμενο βήμα, αφού αναγνώρισαν και αποπολιτικοποίησαν το αυτονόητο, είναι πως **χτίσανε μια εικόνα άτρωτου τέρατος για την Χ.Α.** Εικόνες από στρατιωτική οργάνωση, ανάλυση της αυστριακής μεραρχίας της μεταναστευτικής από τα πόνιατα εισόδου παρακληρηματικές αποχρήσεις... Λουκιμάν, τους ξυλοδαρμούς αγωνιστών, κλπ. Γιατί αυτά είναι τα συνθήματα που συγκρότησαν το προφανές είναι το θέαμα για το θέαμα, για την τηλεθέαση. Αλλά σίγουρα όχι μόνο γι' αυτό. Η εικόνα μιας υπερδύναμης οργάνωσης, καθώς και ένας νεκρός αντιφασίστας στο πρωτοσέλιδο του Πρώτου Θέματος, έχει να πει σε όλους εμάς τι μας περιμένει άμα δεν το βουλώσουμε. Και έρχεται να πείσει τους φοβισμένους μικρομεσαίους πως μόνο η επιβλητική Δημοκρατία θα τους σώσει από τους ακραίους.

Ήταν ένας φασίστας, ένας δημοκράτης, και ένα πλυντήριο...

Η αντιμετώπιση των νεοναζί από το δημοκρατικό τόξο οφείλουμε να πούμε ότι είναι λίγο μαϊμού. Μοιάζει λίγο με την αποχουνοποίηση, και λίγο με το γιοφύρι της Άρτας. Δεν θεωρούμε ότι ο φασισμός είναι μόνο ένα εργαλείο του κράτους, βλέπουμε τις κοινωνικές του ρίζες, παρ' όλα αυτά στην Ελλάδα παραδοσιακά η ακροδεξιά και το κράτος ήταν αγκαλιά. Άρα δεν πρόκειται να ξεφορτωθεί ο λιγότερο ακροδεξιός Σαμαράς ένα τόσο δυνατό χαρτί του.

Αλλά ακόμα και να συμβεί, δεν θα είναι μία νίκη των κινήμάτων όπως αποτίμησε η Αριστερά, ντε και καλά φάχγοντας νίκες για να παινεύεται. **Η «εξάρθρωση» της Χ.Α., και μούφα να μην ήταν, δεν αναχαιτίζει τον φασισμό.** Ο φασισμός συγγενεύει με την Δημοκρατία, αυτό το οικοδόμημα της νεωτερικής εποχής που όλοι το επικαλούνται σαν ιερό. Εκτός από τους οργανωμένους φασίστες που συνεχίζουν τη δράση τους (αλλά υποθετικά θα μπορούσε να εξαφανίσει η δημοκρατία), τον φασισμό καλλιεργεί το ίδιο το αστικό κράτος (με τις επιχειρήσεις διαχείρισης μεταναστών, την καταστολή των αντιστάσεων, (ανα)παραγωγή εθνικής συνείδησης κλπ.) και προφανώς ο ρατσιστικός όχλος (η βάση δηλαδή της δημοκρατίας, οι ψηφοφόροι!).

Να μην έχουμε αυταπάτες, τον φασισμό δεν θα τον σταματήσει το κράτος, πόσο μάλλον το ελληνικό... Το σόου των διώξεων των χρυσαυγιτών είναι το πλυντήριο που ξεπλένει και τον φασισμό («απαρπλανημένους έλληνες») και προφανώς την Δημοκρατία. Η οποία θα συνεχίσει με ευρωπαϊκό αέρα να επιμελείται την ησυχία, την καθαρότητα, την παραγωγικότητα της κοινωνίας. Ο αντιφασισμός μας λόγος από την άλλη οφείλει να εξωτεριεύεται πιο ξειάθαρα αντισυστημικά. Και αυτό επειδή όσο πιο επιφανειακός είναι ο λόγος και οι πράξεις μας τόσο περισσότερο αφομοιώνεται για να ισχυροποιηθεί το δημοκρατικό τόξο/καθεστώς. Να μην έχουμε λοιπόν αυταπάτες πως θα τους σταματήσουμε με καταγγελίες, με ανακοινώσεις, και με ανακύνκωση αυτού του αριστερού μαζοχισμού.

Λίγα λόγια και για το βίωμα

Όταν αναπτύσσουμε πολιτική θεωρία και πρακτική προσπαθούμε να μην επηρεαζόμαστε παρορμητικά από τα συναισθήματά μας. Όμως είναι χρήσιμο να αναλύουμε σε αρκετές περιπτώσεις το βίωμα, γιατί δεν είμαστε ορθολογιστικές μηχανές κι ούτε θέλουμε να γίνουμε, άλλωστε αν δεν είχαμε λύσσα ίσως ήμασταν κάτι διαφορετικό.

Για τη συγκεκριμένη περίπτωση: αδιαφορούμε αν η δολοφονία ήταν κατ' εντολή της Χ.Α. ή μια στιγμιαία πρωτοβουλία του Ρουπακιά. Κι αυτό γιατί οι ομάδες κρούσης τους μετρούν άπειρες προηγούμενες επιθέσεις καθώς και προηγούμενες δολοφονίες. Η δολοφονία του Π. Φύσσα μας προκάλεσε ένα βάρος στο στήθος, μας έδωσε μια σφαλιάρα. Για όλους αυτούς τους ξεφτίλες που συγκινήθηκαν τώρα, αλλά μέχρι τώρα όλα ήταν κομπλέ. Για εμάς τους ίδιους που δεν καταφέραμε να εντείνουμε τον πόλεμο ώστε να τους εξαφανίσουμε πριν σκοτώσουν. Που δεν μπορέσαμε να απαντήσουμε στην δολοφονία Λουκιμάν.

Κάθε επαναστατική πράξη, σαν πράξη άρνησης φέρει μέσα της πληθώρα συναισθημάτων: **μίσος για τους εχθρούς, λανθάνουσα ελπίδα για αλλαγή, εκδικητική θλίψη για όσους χάθηκαν, περιφρόνηση για τους αδιάφορους, τύψεις για το που αφήσαμε να φτάσουν τα πράγματα, και μια ηδονική θέληση για καταστροφή.** Η δολοφονία αυτή είναι κάτι που αντικειμενικά δεν ξεχνιέται. Από την μία πλευρά, είναι η

απόδειξη της ευτέλειας μας να περιμένουμε το αποτρόπαιο για να πούμε «ποτέ ξανά». Από την άλλη, έστω κι έτσι το μίσος γίνεται άσβεστο. Όπως η δολοφονία του Αλέξη, έτσι και του Παύλου, δεν ήταν άλλο ένα γεγονός αλλά η αλλαγή σελίδας στην ιστορία μας.

Από δω και πέρα το θέμα συζητιέται, υπάρχει έντονη αναζήτηση και προβληματισμός τόσο στα λάθη που έγιναν όσο και στην προσπάθεια να μην επαναληφθούν. Αυτή η διαδικασία άλλωστε είναι εξελισσόμενη και ρευστή. Αναγνωρίζοντας τους εαυτούς μας ως άτομα που λειτουργούν συναποφασίζοντας και όχι ως μέλη κάποιας αυστηρά δομημένης και ιεραρχημένης παρατάξης, σίγουρα η οργάνωση και ο σχεδιασμός πλάνου είναι πολύ πιο δύσκολη διαδικασία για μας. Αντίθετα το κράτος μετά το 2008 βλέποντας την οργή των ατόμων και τις πρακτικές των κινημάτων είχε την υποδομή και την οργάνωση-πλάνο να ανταπεξέλθει στις νέες συνθήκες. **Η ηττοπάθεια όμως και ο πεσιμισμός είναι συμπτώματα** που αναγνωρίζοντας τα, κάνεις το πρώτο βήμα για να υπάρξει δράση και καταπολέμηση των αιτιών που τα προκαλούν. Εκεί είναι που με ξεκάθαρο και διεισδυτικό λόγο και πράξεις, πάμε όσο πιο μακριά μπορούμε σύμφωνα με τις δυνατότητές μας. Όχι απαραίτητα όλοι μαζί με μια ακαθόριστη λογική «ενόττητας», αλλά ως άτομα και συλλογικότητες με ισχυρούς δεσμούς εμπιστοσύνης και συντροφικότητας.

Γεγονότα: Πράξη 2η (εκτέλεση 2 χρυσαυγιτών στο Ν.Ηράκλειο)

Την 1η Νοέμβριου 2013 η οργάνωση **Μαχόμενες Επαναστατικές Λαϊκές Δυνάμεις** εκτελεί στο **Νέο Ηράκλειο** δυο χρυσαυγίτες και τραυματίζει σοβαρά έναν ακόμη, την ώρα που τα γραφεία τους ήταν ανοιχτά και αυτοί είχαν αναλάβει τη περιφρούρηση. Τα ΜΜΕ πήραν την είδηση και έστησαν τα γνωστά χολιγουντιανά σενάρια με τις αναπαραστάσεις με τις στρατιωτικές ορολογίες, και φυσικά το ξέπλυμα των φασιστών στη συνείδηση του κόσμου. Δεν έλειψε από το λεξιλόγιο των δημοσιογράφων και η προβοκάτσια γενικά κι αόριστα². Μάλλον γνωρίζουν ότι η λέξη αυτή είναι της μόδας τελευταία. παρουσίαζαν την υπόθεση όλη με επίκληση στο συναίσθημα του τηλεθεατή και βάζοντας στο μικροσκόπιο τη προσωπική ζωή των δυο εκτελεσμένων ενώ έβγαζαν από παράθυρο σε παράθυρο τη μητέρα του τραυματισμένου νεοαζί. Τα στελέχη της χρυσής αυγής παρουσιάζονταν στα κανάλια σαν αθώες περιστερές που σοκαρίστηκαν από τις εκτελέσεις λες και η βία για αυτούς είναι ξένη κι αποκρουστική... Όταν η βία βρίσκεται στο κατώφλι τους βάζουν το προσωπίδιο του θύματος αλλά όταν ασκούν αυτοί βία φυσιώνουν τα στήθη με περηφάνια. Δάκρυα και οργή λοιπόν από τα ΜΜΕ και τους χρυσαυγίτες για τα αναλώσιμα, οίστρος για τάξη και ασφάλεια από το κράτος και τη κυβέρνηση για τις εκτελέσεις. «Δε θα αφήσουμε τη χωρά να κυλίσει σε εμφύλιο πόλεμο», «η Ελλάδα έχει μπει σε τροχιά ανάπτυξης» και το κλασσικό τσιτάτο των αστικών κόμματος «η δημοκρατία δεν τρομοκρατείται».

Τρομοϋστερία «από τα κάτω»

Η εκτέλεση των δύο χρυσαυγιτών γέννησε πολλές και πολύ διαφορετικές μεταξύ τους εκτιμήσεις-θέσεις. Πέρα από τις αναμενόμενες από την επίσημη κι ανεπίσημη αριστερά (με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις όπως η Κόντρα και η Κόκκινη Ορχήστρα) γκρίνιες και μιζέριες, υπήρξαν και θέσεις ομάδων του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού κινήματος στις οποίες θεωρήσαμε ότι θα έπρεπε να αναφερθούμε, σαφώς για διαφορετικούς λόγους στην καθεμία.

Δεν θα μπορούσαμε λοιπόν ποτέ να **εντάξουμε όπως η Συσπείρωση Αναρχικών την ενέργεια αυτή στις δυνάμεις του δημοκρατικού/συνταγματικού τόξου** αποκηρύσσοντας την, θεωρώντας την αντίθετη προς την αναρχική ηθική και ουσιαστικά προσδίδοντας της αντεπαναστατική λογική και στόχευση. Η θέση αυτή φυσικά και μας βρίσκει απόλυτα αντίθετους αφού διαπνέεται από ένα πνεύμα που δεν συνηθίζεται σε αναρχικούς – πχ απολυτότητας και δογματισμού. Επιπλέον,

η δημόσια και σαφέστατη δήλωση αποκήρυξης μιας τέτοιας ενέργειας αντάρτικου πόλης, ας μην κοροϊδευόμαστε, δήλωση “κίνηματικής” και όχι μόνο νομιμοφροσύνης -αν όχι παραφροσύνης- είναι...

Άλλη δημόσια θέση που μας έκανε να προβληματιστούμε, ήταν στο κείμενο από Σινιάλο. Ακόμα, τόσο καιρό μετά δεν θεωρούμε ότι η εκτέλεση μας πήγε πίσω ως χώρο ή και γενικότερα ακόμη. Δεν πανηγυρίζουμε βέβαια ότι εκτινάχθηκε ο αντιφασισμός στα ύψη μετά από αυτό! Υπάρχουν όμως κάποια πράγματα που δεν μπορούμε παρά να τα παρατηρήσουμε: Η χρυσή αυγή δεν επωφελήθηκε, παρά αποκλειστικά και μόνο εικονικά στα ΜΜΕ. Οι φασίστες είναι ακόμα στις τρύπες τους με ελάχιστες εξαιρέσεις κι αν τυχόν βγουν από αυτές είναι κατά κανόνα σε μόνιμη θέση άμυνας. **Δεν ελπίζαμε άλλωστε ποτέ ότι θα μπορούσε το κράτος να τους πολεμήσει, έτσι ώστε να στεναχωρηθούμε για μια λαθεμένης κατεύθυνσης αλλαγή κλίματος... δικονομικού ή και πολιτικού!** Ίσως ξεχνάμε ότι οι φασίστες δεν αποτελούν απλά ένα αντίπαλο πολιτικό μόρφωμα με το οποίο είμαστε σε αντιπαράθεση. Είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο που θέλει πολύπλευρη αντιμετώπιση. Και καλώς ή κακώς το να νιώσουν απειλή είναι μέρος αυτού του αγώνα, έστω κι αν δεν λαμβάνει χώρα όπως ακριβώς εμείς θα θέλαμε...

Θα σταθούμε επίσης και στις θέσεις που εξέφρασαν ομάδες από το χώρο της Αυτονομίας (Sarajevo, Antifa LAB, Antifa Barricada, Εργατική Αντιφασιστική Δράση) και που **μιλούν για γέννηση και διασπορά φόβου στο κίνημα, σαν αποτέλεσμα της εκτέλεσης και της αυξανόμενης έντασης.** Άσχετα με τα μέσα που επιλέγει ο καθένας, είναι τραγικό να ορίζουμε τα όρια της βίας εναντίον των φασιστών τόσο αυστηρά. Δεν μπορούμε να είμαστε υπέρ του τσακισματός τους σε πορείες ή βραδινές βόλτες, αλλά να καταδικάζουμε μια εκτέλεσή τους. **Τις θέσεις και τις πρακτικές μας δεν θα τις καθορίσει ούτε ο Ποινικός Κώδικας, ούτε ο όποιος προβληματισμός ή φόβος μας έχουμε αφήσει να αναχθεί σε πολιτική θεώρηση,** η θυματοποίηση δεν αρμόζει σε αγωνιστές-τριες.

Οι φασίστες είναι φασίστες και η θέση τους είναι στην εντατική ή σε λάκιους. Το να είμαστε τόσο έντονα επικριτικοί απέναντι σε τέτοιες ενέργειες επομένως, την ώρα που η ισορροπία στη χρήση βίας είναι κάτι παραπάνω από εναντίον μας εξασφαλίζοντας έτσι τη διαιώνιση του φόβου, όχι μόνο είναι αναντίστοιχο με τα βίαια αντιφά συνθήματά μας, αλλά δεν είναι κάτι που βοηθά αυτήν την ισορροπία να αλλάξει...

Όλα τα πιο πάνω σημεία αρνητικής κριτικής, συμπυκνώνονται και διογκώνονται στο κείμενο του Αυτόνομου Στεκιού. Τόνοι φοβικής λογικής, αναγωγή αυτής σε σοβαρή, ιερή πολιτική ορθότητα, ξεπηδούν από μια ανακρίνωσή που εντυπωσιάζει. Πόσο μάλλον όταν συνοδεύεται από μια τόσο άμεσα και ανευρυθρίαστα διαχεόμενη προβοκατορολογία, συνήθειες δηλαδή πολιτικών χώρων με τους οποίους μας χωρίζει άβυσσος. Πέφτοντας εθελοντικά στην παγίδα των διαχωρισμών και της αυτοανακήρυξης σε κίνημα, **υιοθετεί λογικές ημικοινοβουλευτικής αριστεράς, και πνεύμα δασκάλου προς μαθητή.** Τελικά η νύχτα δεν πέφτει μόνο στο Παλέρμο αλλά και σε γωνιές των Εξαρχείων...

«Και γιατί δεν έφαγαν κανένα κεφάλι..?»

Αυτό ήταν ένα ερώτημα κάποιων συντρόφων και μη όσον αφορά την ιεραρχική θέση των

(Αντιφασιστική πορεία, Βόλος 05/10/13)

νεκρών νεοναζί, ότι δηλαδή θα ήταν πιο αποτελεσματικό αν εκτελούσαν υψηλόβαθμα στελέχη της χρυσής αυγής, παρά τα αναλώσιμα της. Τα οποία όμως δεν ήταν απλά μέλη αλλά στελέχωναν τα δολοφονικά τάγματα εφόδου που άπειρες φορές είχαν επιτεθεί σε αγωνιστές/τριες, είχαν σακατέψει και δολοφονήσει μετανάστες με τις ενέδρες και τις εισβολές σε σπίτια, σκορπούσαν την τρομοκρατία και δεν είχαν πρόβλημα να την προπαγανδίζουν, για αυτό άλλωστε σε τέτοιες ενέργειες φρόντιζαν να φέρουν τα διακριτικά του κόμματός τους. Έτσι λοιπόν η εκτέλεση των φασιστών πέρασε το μήνυμα και στα χαμηλά κλιμάκια της χρυσής αυγής ότι κανένας δεν είναι στο απυρόβλητο, με την δικαιολογία των αναλώσιμων. Όσο σημαντικό είναι να χτυπάς τους εγκεφάλους και την ηγεσία τέτοιων συμμοριών, άλλο τόσο είναι και η επίθεση στα εκτελεστικά κομμάτια που αναλαμβάνουν να κάνουν τη βρώμικη δουλειά.

Ένα μακρύ στείλιάρη για τον Κασιδιάρη, κι ένα μεγάλο λάκκο για το Μιχαλολιάκο³

Με δεδομένο πως δεν συμμεριζόμαστε τις προβοκατορολογίες και τις καταδίκες, το ανοικτό στοίχημα είναι η σύνθεση της δικής μας διαχείρισης του γεγονότος και πολύ περισσότερο η συγκρότηση των δυνάμεων μας μπροστά σε ότι ακολουθεί. Ο εθνικός κορμός, ακόμη κι αν ξαφνιάστηκε, παίζει δύο καλά χαρτιά: **την ηθική δικαίωση των θυμάτων και την απόσπαση δηλώσεων νομιμοφροσύνης.**

Ακόμη και να διαφωνεί κανείς με την ενέργεια, να την θεωρεί άκαιρη, προβληματική κλπ. είναι χρέος του να καταδείξει πως δύο νεκροί φασίστες δεν είναι έγκλημα κατά αθών. Προφανώς και το κράτος θα παρουσιάσει την νεότητα/αγνότητα των θυμάτων, τον πόνο των γονιών τους κλπ. Αντίστοιχα, θα πρέπει να λάβει τις απαντήσεις του πως υπάρχουν άνθρωποι που δεν συμπονούν τους φασίστες και τις οικογένειές τους, ή ακόμα πως υπάρχουν κι αυτοί που ευχόντουσαν να συμβεί, που φωνάζουν «φασίστες κουφάλες έρχονται κρεμάλες» και χαμογελούν όταν η βία επιστρέφει στα σκουλήκια της χρυσής αυγής. Παράδειγμα αξιοπρέπειας είναι το κείμενο της Κόκκινης Ορχήστρας Θεσσαλονίκης. Από τη μια, σε λίγες σειρές αποτυπώνει την άποψη τους πως η ατομική τρομοκρατία (όπως την χαρακτηρίζουν) δεν είναι εγγυημένη απάντηση του μαζικού κινήματος. Από την άλλη, στις υπόλοιπες σελίδες εξηγεί πως οι Φουντούλης και Καπελώνης ήταν δύο ιτήνη που έπεσαν στο καθήκον, και ότι η τακτική της αποστασιοποίησης είναι η επικύρωση της ξεφτίλας της πλειοψηφίας της αριστεράς (και όχι μόνο θα πούμε εμείς). **Όταν δεν απαντάς στην λάσπη,**

παρά γκρινιάζεις για την διασπορά φόβου και την επερχόμενη καταστολή, φορτώνεις μόνος σου την καμπούρα σου με βάρη που αγωνιωδώς προσπαθεί να σου φορτώσει το κράτος. Και κυρίως αφήνεις τα ΜΜΕ να κάνουν το μονόλογο για τους αδικοχαμένους φασίστες.

Ένας από τους πλέον γραφικούς τρόπους αντιμετώπισης των φασιστών είναι η θυματοποίηση των αντιφασιστών/τριών. **Η λογική δηλαδή ότι το θύμα κερδίζει τις εντυπώσεις.** Η αντιμετώπιση αυτή γίνεται είτε ηθελημένα με την ελπίδα συσείρωσης του αντιφασιστικού κόσμου, είτε ασυνείδητα. Η θυματοποίηση όμως καταβάλλει αρνητικά την ψυχολογία μας, ενισχύει το αίσθημα του φόβου, της κατωτερότητας, της μιζέριας και εν τέλει προδιαθέτει την ήττα. Ο αντιφασιστικός αγώνας δεν προσελκύεται από άτομα που νιώθουν λύπη για τα θύματα του φασισμού αλλά κυρίως από όσες/ους τον θεωρούν απαράδεκτο και επιθυμούν να τον τσακίσουν. Επιπλέον, το προφίλ του θύματος δεν ωφελεί στρατηγικά ούτε την μία πλευρά ούτε την άλλη, καθώς ενισχύεται το προφίλ του αντιπάλου και λειτουργεί αναχαιτιστικά στην επίθεση εναντίον του.

Τα παραπάνω μπορούν να επιβεβαιωθούν από το προφίλ που κρατούσε μέχρι πρόσφατα η Χ.Α., αυτό δηλαδή των brutal αγοριών που σπέρνουν τρόμο και είναι ανίκητοι. Και ο ρόλος του θύματος που έπαιξε μετά τις εκτελέσεις, δεν την ενίσχυσε ούτε σε ποσοστά ούτε στα μάτια των ακολούθων της. Θεωρούμε αυτή την πρακτική λαθεμένη και πολλές φορές επιζήμια.

Μαζί με άλλα κλισέ που πλασάρουν διάφοροι «φαγμένοι», όπως αυτό της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, είναι και η **«στρατηγική της έντασης»**. Το ιστορικό παράδειγμα της Ιταλίας δεν θα το αγνοήσουμε, μόνο που εκεί η όξυνση των αγώνων (ένοπλων και μη) αντιμετωπίστηκε με μία φρικαλεότητα του ιταλικού παρακράτους, που δολοφόνησε δεκάδες αθώους στο Μιλάνο, την Μπολόνια κλπ. ώστε να κατηγορηθούν οι αναρχικοί, οι αυτόνομοι και το βίαιο κομμάτι της ακροαριστεράς (ωραίο ξεκαθάρισμα περί αυτού έκανε και η εφημερίδα Άπατρις). Όμως όταν εκτελούνται ορισμένοι χρυσαυγίτες μπράβοι, ακόμη κι ο μικρομεσαίος που τους συμπαρά δεν βλέπει κάποιο κίνδυνο για το τομάρι του. Η ενέργεια μιλά ξεκάθαρα, και η απονομηματοδότηση της είναι δύσκολο έργο για δημοσιογράφους και think tanks αστικής και φασιστικής προέλευσης.

Η όποια πρακτική όξυνσης και αναταραχής του status quo δεν μπορεί να προβλέψει ούτε τα συναισθήματα των υποκειμένων (βλέπε φόβος, λύπη, οργή), ούτε την αντίδραση τους. Με άλλα λόγια, καμία πρακτική (όξυνσης ή άμβλυση) της κατάστασης των πραγμάτων δεν εγγυάται την επαναστατική ή μη διάθεση του κόσμου. Σε κάθε συνθήκη παραμένουμε εκεί, στεκόμαστε αλληλέγγυοι, ξεπερνάμε τους φόβους μας ατομικά και συλλογικά, και αγωνιζόμαστε με όσα μέσα/πρακτικές θεωρούμε ότι χρησιμεύουν στην επίτευξη των στόχων μας.

¹Το κομμάτι του κειμένου για την δολοφονία Π.Φύσσα και τις συλλήψεις των χρυσαυγιτών, προέκυψε από την εισήγηση μας σε ένα πολιτικό αφιρνείο στην κατάληψη Τερμίτα (Βόλος, 14/10/2013). Η εξέλιξη της κουβέντας για οπτικές - ερμηνείες - στρατηγικές του αντικυριαρχικού/ αντιφασιστικού κινήματος, βοήθησε σε συμπεράσματα που πλαισιώνουν την τελική μορφή του κειμένου.

²Πολλές ευφάνταστες εναλλαγές: μαφιόζοι, μυστικές υπηρεσίες, καταρτισμένοι δολοφόνοι, όλες στο κλίμα των σκοτεινών κύκλων της ανωμαλίας που δολοφόνησαν τον Kennedy, τον Lennon, τον Λαμπράκη, τον Μπακογιάννη και τόσους άλλους, και τώρα μας ψεκάζουν ελεύθεροι.

³Σύνθημα που δόνησε τον Βόλο τα τελευταία χρόνια, και κυκλοφόρησε σε αρκετές παραλλαγές σε όλη την επικράτεια.

Ποιον απελευθερώνει τελικά η εργασία;

«Ο τρίτος εργάτης είναι ένας Μαύρος. Αυτός κρατάει μια ενδιάμεση στάση: τρία τέσσερα καθίσματα πάνω από τα εβδομήντα πέντε της παραγωγής, τόσο ώστε να δείχνει καλή διάθεση, αλλά χωρίς φανατισμό. Πρέπει να προσέχει τους υπεύθυνους αλλά φροντίζει να μη σπάει και τη νόρμα. Δεν είναι εύκολο να δείχνεις ανεξαρτησία όταν είσαι μετανάστης: ποιός θα τον ανεχόταν να μιμείται τον Κριστιάν και να κόβει βόλτες μέσα στο τμήμα, μόλις καλύψει την παραγωγή; Ο πρώτος εργοδηγός που θα τον συναντούσε θα τον τσίμπαιγε. Ένας νεαρός Γάλλος κάτι πάει κι έρχεται, αλλά ένας Μαύρος! Ακούω κιόλας τη φράση που έχει επαναληφθεί εκατοντάδες φορές σα χαστούκι. «Αν δεν έχεις όρεξη για δουλειά, γύρνα στον τόπο σου. Δεν χρειαζόμαστε τεμπέληδες εδώ πέρα». Αυτό το ελαφρύ ξεπέραςμα της παραγωγής είναι το μόνο που μπορεί να κάνει για να δείξει την αλληλεγγύη του. Ο Κριστιάν το ξέρει και τον συμπαθεί. Έτσι κι αλλιώς επικοινωνούμε μόνο με χαμόγελα ή χειρονομίες: δε μιλάει ούτε μια λέξη γαλλικά. Όσο για μένα μόλις και καταφέρνω τα εβδομήντα πέντε καθίσματα την ημέρα. Και μερικές φορές λείπουν και δυο τρία στο τέλος της ημέρας.»¹

Εσύ δουλεύεις κι η τύχη σου κοιμάται... (η σχέση κεφάλαιο ως μισθωτή εργασία)

Δείχνει ίσως περίεργο, μακρινό, μυθιστορηματικό ή σε κάποιους και ακραίο, ένα γεγονός σαν αυτό του αφρικανού μετανάστη στην ιστορία που μόλις αναφέραμε. Είναι όμορφα ίσως ψηλά στα σύννεφα καλώς ή κακώς όμως δεν είναι το μόνο αντίστοιχο, δεν είναι το πρώτο ή το τελευταίο δείγμα αντίστοιχης εργασιακής εμπειρίας από κάποιο ελλειπτυσμένο ή βάρβαρο κότεργο του πρωτογενούς, δευτερογενούς ή τριτογενούς τομέα.

Είναι ένα ακόμη κομμάτι στο πάζλ του εργασιακού καταναγκασμού, και κατ' επέκταση ένα κομμάτι στο πάζλ γενικότερα της εκμετάλλευσης, της κυριαρχίας. Αφορά άμεσα όλους/ες όσους/ες εμπλέκονται στην εργασιακή-παραγωγική διαδικασία, έστω κι αν συνειδητά ή μη δεν το κατανοούν ή παραδέχονται. Είναι μια πραγματικότητα, για κάποιους για άλλους εξοργιστική ή για κάποιους αδιάφορη για άλλους ωφέλιμη. Όμως υπαρκτή και κυρίαρχη, άρα οφείλουμε να την αναγνωρίσουμε, να την κατανοήσουμε και να βρούμε τα μέσα που θα οδηγήσουν στην καταστροφή της.

Η εργασία, αποτελεί βασικό πυλώνα εδραίωσης της κυριαρχίας, επηρεάζοντας την καθημερινή μας ζωή σε βαθμό που να καθίσταται καθοριστικός παράγοντάς της. Είτε είναι πλήρης και σταθερή, είτε έχει την σύγχρονη, εκμεταλλευτική μορφή της ημιαπασχόλησης ή της «κατά το δοκούν» του αφεντικού ελαστικότητας, αυτή και η ηθική της, η κουλτούρα της, αναπαράγονται όχι ως δικαίωμα όπως στηρίζουν και διατυμπανίζουν αρκετοί, αλλά ως στυγνός εκβιασμός, που ήδη έχει δημιουργήσει μια γενιά επισφάλειας. **Και ιδιαίτερα δεν αποτελεί δικαίωμα, όταν προβάλλεται σε αντιπαράθεση με τον άλλο πόλο, την ανεργία.** Όταν η ανεργία θεωρείται ή αντιμετωπίζεται ως το βασικότερο κακό, αυτόματα αποπροσανατολίζεται η στόχευση, βγάζοντας από τον κέντρο τον ίδιο τον καπιταλισμό και το κράτος, και θέτοντας στη θέση του απλά έναν από τους πυλώνες του. (Αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι αγνοούμε τί θα πει ανεργία και το πόσο δυσχεραίνει την ήδη ειρηνική δύσκολη κατάσταση). Παράλληλα και ως φυσικό επακόλουθο, κατεβαίνει ο πήχης των προσδοκιών και των μέσων, και οι όποιοι εργασιακοί αγώνες οδηγούνται στο να «παιίζουν μπάλα» σε απόλυτα ξένο κι εχθρικό «γήπεδο», οδηγούνται στην ήττα πριν καν πραγματοποιηθούν.

Δεν απαιτεί περισσότερο από στοιχειώδη γνώση αν όχι απλή αντίληψη του πώς λειτουργεί η οικονομία της αγοράς, για να γίνει αντιληπτό το αυτονόητο: η ανεργία είναι όπως και η εργασία απαραίτητη στην εδραίωση της κυριαρχίας, είτε απλά ως δεξαμενή άντλησης ακόμη φτηνότερου

εργατικού δυναμικού, είτε ως μέσο απειλής για περαιτέρω ένταση της μισθωτής σιλαβιάς. Είτε ακόμη και ως εκβιασμός προς γενικότερη «συμμόρφωση προς τις υποδείξεις». Είναι απλά **εγγενές στοιχείο της καπιταλιστικής οικονομίας και όχι δυσάρεστη συνέπεια κρίσης.**

Μέσα στο σκηνικό λοιπόν αυτό, και γυρνώντας στην αρχική ιστορία του αφρικανού μετανάστη, μπαινεί και η μη «νομότυπη» εργασία². Κι έρχεται για να αποδείξει ακριβώς ότι η «νομότυπη» δηλαδή η σύμφωνη με τους εργατικούς νόμους ή διατάξεις ακόμα και σύμφωνη με την κυρίαρχη ηθική, είναι ο καθρέπτης της. Είναι το δομικά απαραίτητο έτερον της ήμισυ. Χωρίς τη μία δεν υπάρχει η άλλη. Το εργασιακό κορώνα - γραμμата σε πραγματικό καθημερινό χρόνο... ο οποίος όμως αφαιρείται από τις ζωές των «αόρατων» ή μη, που την υφίστανται: των ανασφάλιστων, των ρομά, των μεταναστών, των εργατριών/εργατών του σεξ, των θυμάτων του παγκόσμιου trafficking.

Έξω από το κάτεργο...

Το Κεφάλαιο όμως διαθέτει πτυχές και μηχανισμούς αναπαραγωγής που δεν ερμηνεύονται από το απλό σχήμα της μισθωτής εργασίας (υποτίμηση της εργασίας, υπεραξία, συσσωρευση), παρότι είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι μαζί της.

Ένα παράδειγμα είναι η **σχέση ιδιοκτησίας**. Στην ιδιοκτησία συχνά αποδίδεται μία φυσικοποιημένη-υπεριστορική διάσταση (που έχει να κάνει με την κατοχή των απαραίτητων για την επιβίωση), και μια διάσταση κοινωνικού κατασκευάσματος (διαίρεση σε τάξεις, κατοχή μέσων παραγωγής, κλιδή και εξαθλίωση, κλπ). Η γνώμη μας είναι πως **είναι αδύνατη η επίκληση κάποιας φύσης αναλλοίωτης και μη ορισμένης κοινωνικά-ιστορικά**, και συνήθως ο βαθμός που φυσικοποιεί κάποιος μια σχέση εξουσίας είναι και ο βαθμός που της παρέχει έδαφος.

Αυτή λοιπόν η «ουσία» της ιδιοκτησίας καλλιεργεί συλλογικά φαντασιακά. Η θέαση της ως συνώνυμο της ύπαρξης και της επιβίωσης (γιατί όχι και της αξιοπρέπειας) είναι αυτή που οργανώνει την περιφρούρηση της ατομικής ιδιοκτησίας και της προσπάθειας μεγέθυνσης της. Το κτήμα (είτε είναι το φαγητό, είτε μια BMW) επενδύεται με μια ιερότητα, καθορίζει το ποιος είμαι. Η αντίληψη του Εγώ ως κατοχή, χιτίζει κοινωνικές σχέσεις που έχουν άξονα τους την εκμετάλλευση του Άλλου, και την ιμπεριαλιστική επέκταση του Εγώ. Σε μοριακό επίπεδο το Εγώ αυτό μεταφράζεται σε έναν κληρο ιδιοκτησίας και μια επιχείρηση (συνήθως οικογενειακή).

Η πρώτη ορατή συνάρθρωση της ιδιοκτησίας συμβαίνει με την οικογένεια, η οποία είναι ο πυρήνας του κατέχειν. **Αυτοί που μοιράζονται τον ίδιο κληρο και ίσως το ίδιο σπίτι φτιάχνουν και κοινούς εχθρούς**, φανταστικούς και μη, που μπορεί να είναι ένας ανταγωνιστής ή ένας κλέφτης. Η ιερή κοινότητα της οικογένειας, που δεν στηρίζεται μόνο στην σχέση ιδιοκτησίας, εγγράφει την σχέση αυτή και στα σώματα των μελών της, μεταξύ των συζύγων, από τους γονείς στα παιδιά κ.ο.κ. Κι είναι αυτό που βαφτίζεται αγάπη και αλληλεγγύη εντός μιας οικογένειας, ενώ συνήθως είναι μόνο μια θλιβερή επιστάσια σε ένα κτήμα, ένα ανθρώπινο προϊόν που καταναλώνεται διαρκώς. Οι Άλλοι: οι κακές παρέες του γιου, ο γιόρμενος της κόρης, οι πουτάνες που θα ξελογιάζουν τον μπαμπά (ή θα τον αρρωστήσουν) και χίλια δυο αηδιαστικά παραδείγματα.

Σε πιο μακροσκοπική κλίμακα, η οικογένεια είναι το έθνος, άρα και το κράτος, το σπίτι και είναι τα εθνικά εδάφη και ο κληρος είναι η εθνική οικονομία³. Και αλίμονο σε όσους τα θέσουν σε κίνδυνο.

Η κεφαλαιοκρατική κοινωνία οικοδομήθηκε πάνω στην **ιδεολογία της προόδου**⁴ και στο **πρότυπο της οικονομικής ανάπτυξης**⁵. Στα χέρια της διαθέτει την επιστήμη και την τεχνολογία, και αντίστοιχα εγκαθιδρύει την **εξουσία του επιστήμονα και του τεχνοκράτη**. Η απαίτηση της καπιταλιστικής μηχανής για μεγέθυνση ακουμπά πάνω στην ιδεολογία του καταναλωτισμού. Ο καταναλωτισμός σε παίρνει από την αυταπάτη του να υποκλίνεσαι στην **ιερότητα του εμπορεύματος**⁶ και ολοκληρώνει την αλλοτρίωση σου με την αυταπάτη της ισότητας (ίσες ευκαιρίες στην υπεραφθονία). Και ακριβώς επειδή είναι ιδεολογία, δεν έχει σημασία αν έχεις την δυνατότητα να καταναλώσεις, για να συμπεριφέρεσαι σαν καταναλωτής.

Για να κλείσουμε τα παραπάνω, το συμπέρασμα μας είναι πως όταν μιλάμε για κεφάλαιο θα πρέπει να αντιλαμβανόμαστε ότι μιλάμε για ένα πλέγμα, όχι μόνο για την εξουσία του αφεντικού, αλλά και του μπάτσου, του δικαστή, του (ψυ)ιατρού, τον τεχνοκράτη, του δασκάλου, και σε όλα αυτά να συνυπολογίζουμε την συναίνεση και συμμετοχή της πλειοψηφίας.

Παράτα τη δουλειά, παράτα τη τη σκρόφα!

Αυτό που πρώτιστα μας ενδιαφέρει λοιπόν, εκείνο το **«υποκείμενο»** στο οποίο κυρίως απευθυνόμαστε, δεν μπορεί παρά να είναι **εκείνοι/ες που πολεμούν την υπάρχουσα σχέση εξουσίας**, την υπάρχουσα εικμεταλλευτική συνθήκη. Όχι η εργατική τάξη, το θολό και ετεροκαθοριζόμενο συλλογικό υποκείμενο εκείνων που την υφίστανται. Οι κοινότητες (τα υποκείμενα) αγώνα που νιώθουν την ανάγκη για δημιουργική και απολαυστική τεμπελιά ενάντια στην οκηγρία που γεννά ο καταναγκασμός, η ανάθεση κι η αντιπροσώπευση. Που βιώνουν και αρνούνται ατομικά και συλλογικά τον εργασιακό καταναγκασμό προωθώντας καθημερινά πρακτικές όπως αυτές του σαμποτάζ, της λούφας, της απαλλοτρίωσης και «αυτομείωσης», ακόμη και της ληστείας. **Όλες τις επιμέρους αγνήσεις που συνενώνονται επιθετικά στην προοπτική της καταστροφής της μισθωτής εργασίας.**

Κι αυτό χωρίς οργάνωση δεν γίνεται. Οργάνωση αντιεραρχική, οριζόντια δομημένη, απαλλαγμένη από τη σταχανοβίτινη⁷ ηθική της εργασίας που θα αποτινάσσει την κλαδική νοστοροπία, η οποία όντας η επέκταση και εφαρμογή του μικροαστισμού στο εργασιακό πεδίο (το σπίτι μου, την θέση μου και μια μεγάλη οθόνη), λειτουργεί ως τροχοπέδη στη διάχυση και σύνδεση των αγώνων – την ελεύθερη συνένωση των επιμέρους αξιοπρεπών και ουσιαστικά απελευθερωτικών κινήσεων και κινήμάτων. Οργάνωση με δράση που καταπολεμά τον υπαρκτό φόβο κάνοντάς τον να αλλάξει πλευρά.

Πόσες και πόσοι από εμάς μπορούν να θυμηθούν πάνω από μικρό μονοψήφιο αριθμό αγώνων τα τελευταία μπόλια χρόνια που να πέτυχαν κάτι ουσιαστικό αν δεν ήταν ανυποχώρητοι, αν δεν συγκρούονταν δυναμικά στο λόγο και την πράξη με τις προσταγές των ιδιωτικών και κρατικών αφεντικών? Πότε ένας **δημοκρατικά αμυντικός και αριστερά ηττοπαθής** αγώνας κατάφερε κάτι περισσότερο από την υποχώρηση και την ήττα;

Αυτό προτάσσουμε κι εμείς, αναφορικά με τους ενδιάμεσους και αιτηματικούς αγώνες. Παρόλο που δεν συγιεντρώνουν πολλά από εκείνα τα στοιχεία που θα τους χαρακτηρίζαν ως επαναστατικούς, όταν διεξάγονται με αξιοπρέπεια και δυναμικότητα, σπλίζουν με πάθος και συνείδηση τα «υποκείμενα» του αγώνα. Για να γίνει όμως κάτι τέτοιο πραγματικότητα με σταθερότητα και συνέπεια, για να **συνδεθούν με αποτελεσματικότητα και προοπτική οι αγώνες και τα υποκείμενα που τους διεξάγουν**, πρέπει να σπάσουν τα στεγανά της γραφειοκρατίας και οι διαχωρισμοί που θέτει η εξουσία και αποδέχεται η κυρίαρχη κοινωνική πλειοψηφία.

Διαχωρισμούς όπως ο ρατσισμός που υφίστανται οι μετανάστες στους εργασιακούς χώρους, ο σεξισμός που υφίστανται οι γυναίκες ή οι LGBT+ διαχωρισμοί που προκαλούνται από την υιοθέτηση των ρόλων που προτείνει η κυρίαρχη ηθική και ενισχύονται από τις μικροεξουσίες στους εργασιακούς χώρους (διάχυση της ιεραρχίας). Η ακόμη, διαχωρισμούς που προκαλούνται από στάσεις όπως αυτή των εργαζομένων στα μεταλλεία της Χαλκιδικής, που ενώ η πλειοψηφία της τοπικής κοινωνίας αγωνιζόταν δυναμικά για την περιοχή και τη ζωή τους, εκείνοι αγωνιζόνταν για την δουλίτσα τους... Είναι δεδομένο ότι **τέτοιοι “αγώνες” ούτε στο ελάχιστο δεν αξίζουν όχι την αλληλεγγύη αλλά ούτε καν το ενδιαφέρον μας** (όπως πολύ εύστοχα έλεγε μια αφίσα που κυκλοφόρησε παλιότερα στο Βόλο, «*όποιοι κοιτάει τον κάλλο του ζει μια ζωή του κάλλου*»). Άλλωστε αν προκειμένου να προσεγγίσουμε κόσμο και να πληθύνουμε τις τάξεις μας, υποκρινόμαστε ότι είμαστε κάποιοι άλλοι, στο τέλος όχι μόνο δε θα βοηθήσουμε κάποιους/ες να ριζοσπαστικοποιηθούν, αλλά αντίθετα θα μεταλλαχτούμε σε κάτι άνευρο, συμβιβαστικό και μεταρρυθμιστικό.

ΥΓ: 5πμ έξω από την πόρτα της Χαλυβουργίας Βόλου (παλιά ιστορία αλλά διδακτική). Πολλοί λόγοι με κρατούσαν σκεπτικό, μα μια μαζοχιστική αγωνιστική ηθική με έκανε να πάω. Ήταν η σκέψη πως παρά τις αντιφάσεις τους, την μερικότητα του αγώνα τους, τα ιδιοτελή κίνητρα μερικών εργαζομένων και παρά την καχυποψία μου απέναντι σε ένα σωματείο που ελέγχεται από το ΚΚΕ, ήταν άνθρωποι που χάνουν τη δουλειά τους, την οποία πιθανόν να χάσω κι εγώ σύντομα. Κι αυτή η σκέψη ήταν το μόνο για το οποίο δεν μετάνιωσα. Οι χαλυβουργοί της Αθήνας είχαν έρθει για να κλείσουν το εργοστάσιο του Βόλου σαν κλιμάκωση του αγώνα τους. Οι βολιώτες εργαζόμενοι όμως (ίσως να υπήρχαν εξαιρέσεις, για να μην γίνομαι αφοριστικός), αποφάσισαν να οργανώσουν με αγωνιστικό πάθος την απεργοσπασία τους. Φόρεσαν φωσφοριζέ γιλέκα, έστησαν οδόφραγμα, κρατούσαν μαδέρια και είχαν για back-up μια διμοιρία ΜΑΤ. Η άλλη πλευρά, η αγωνιστική, μας κοιτούσε με μισό μάτι σαν απειλή για τον οργανωμένο αγώνα τους. Εγώ και μερικοί σύντροφοι/ισσες (δεν ξέρω τι συμπεράσματα έβγαλε ο καθένας/καθεμια) τίποτα περισσότερο από κομπάρσοι. Άυπνος στην παγωνιά για να στηρίξω κάποιους που δεν θέλουν την στηρίξη μου (Χαλυβουργοί Αθήνας) στην προσπάθειά τους να κινητοποιήσουν κάποιους που δεν θέλουν να συμπαρασταθούν (Χαλυβουργοί Βόλου). Έφυγα με τρέμουλο και την αίσθηση πως ήμουν το κορόιδο. Λίγες μέρες μετά η χρυσή αυγή επισκέπτεται την Χαλυβουργία στον Ασπρόπυργο. Αυτά σαν λίγα σχόλια γιατί οι εργασιακοί αγώνες χρειάζεται να είναι αδιαμεσολάβητοι, να μην τραβούνται από τα μαλλιά, να τσακίζουν ρατσιστικές/σεξιστικές νοοτροπίες, να μην θεωρούνται ως το κεντρικό γεγονός των κινημάτων, να μην μας ποτίζουν ψευδαισθήσεις για την καλή θέληση/υπόσταση διαφόρων υποκειμένων όπως οι αφαιρέσεις Λαός, Κοινωνία, Εργατική τάξη.

---

¹Από το “Ο Εγκατεστημένος” του Ρομπέρ Λινάρ, έκδοση της λέσχης κατασκόπων του 21ου αιώνα, τον Ιούνιο του 2004 στην Αθήνα.

²Νομότυπη εννοούμε όπως εξηγεί παρακάτω και την σύμφωνη με την κυρίαρχη ηθική εργασία, ακόμα και αν είναι θολή η σχέση της με τον νόμο. Π.χ. ιδιαίτερα μαθήματα με μαύρα λεφτά, μικρές επιχειρήσεις που κλέβουν την εφορία, και πολλά παραδείγματα που δεν έχουν σχέση με την επισφαλή/μάυρη/παράνομη εργασία μεταναστών και ντόπιων.

³Το γεγονός πως αναλύουμε την εμπλοκή του Κεφαλαίου με το Έθνος, το Φύλο, τα σώματα κλπ. Δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση πως θέτουμε κάποιο από αυτά ως κεντρικό εργαλείο ερμηνείας.

⁴Πρόσδος: η ιδέα της γραμμικής εξέλιξης της κοινωνίας διαρκώς προς το καλύτερο, με όχημα τον Ορθό Λόγο και την κυριαρχία επί της φύσης/βαρβαρότητας.

⁵Ανάπτυξη: σημαίνει την μεγέθυνση ως εγγενή τάση της καπιταλιστικής κοινωνίας, στα αγγλικά growth.

⁶Το εμπόρευμα αντί για κοινωνική δημιουργία, λειτουργεί σαν φετίχ, σαν θεός μιας νέας θρησκείας

⁷Ο Σταχάνοφ ήταν εργάτης στην Σοβιετική Ένωση, πρότυπο παραγωγικότητας και αφοσίωσης, που έγινε διάσημος στην προσπάθειά του ΚΚΣΕ να εντατικοποιήσει την εργασία και να μιστράρει παγκοσμίως την ανωτερότητα του κομμουνιστικού μοντέλου ανάπτυξης.

Τα παιδιά παράγονται σαν εμπορεύματα σωστά¹

Ναι! Εμείς φωνάζουμε, τα αχάριστα παιδιά!

Από τα σχολικά μας χρόνια μάθαμε την ορθογραφία, τα παράγωγα, τον ορισμό, την ετυμολογία, τις κλίσεις, την ιστορία της οικογένειας αλλά ποτέ δεν μας απασχόλησε η ανάλυση περὰ από τα γλωσσολογικά και κοινωνικά παράγωγα αυτής της λέξης. Η οικογένεια πέρα από σύνθετο ουσιαστικό («οίκος», «γένος») με υποδιαιρέσεις, είναι και ένας **διακριτός καταπιεστικός θεσμός ριζωμένος σε μοριακό κοινωνικό επίπεδο**. Είναι η πρώτη δομημένη λογική κοινωνικής ιεραρχίας που ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται από τα πρώτα χρόνια της γέννησης του.

Λαμβάνοντας υπόψη το βαθμό επιρροής της οικογένειας στα πρώτα βήματα του παιδιού, ερχόμαστε αντιμέτωποι με μία τεράστια διαδικασία προετοιμασίας για τα νέα μέλη. Μίας διαδικασίας, που υπό το πρίσμα των υπεύθυνων γονέων για την εξέλιξη των παιδιών, ξεκινάει ο αγώνας δρόμου προπαρασκευής του μελλοντικού «επιτυχημένου» κοινωνικού μοντέλου. Ενός μοντέλου που από μικρό μαθαίνει να συνηθίζει στην υποταγή, την μοιρολατρία, την πειθήνια λογική της κοινωνικής ιεραρχίας, έχοντας αφαιρέσει κάθε ζωντανό κύτταρο του υπό εξέλιξη οργανισμού του. Όλο το οικογενειακό πλέγμα εξουσίας συμπυκνώνεται λειτουργώντας ως ο ηθικό-κοινωνικό-πολιτισμικός θεματοφύλακας, αν όχι απόλυτα της παιδικότητας, τουλάχιστον της ευρύτερης ψυχοσωματικής εξέλιξης των μελών τις, νεαρών και γηραιότερων.

Αντίστοιχα η οικογενειακή εστία σε οποιοδήποτε τύπο, μορφή ή οργανωτική δομή και να εντάσσεται ανέκαθεν λειτουργούσε σαν **μικρό κράτος**. Ουσιαστικά δηλαδή **συμπυκνώνει κάθε κρατική λειτουργία, έχοντας ως ειδοποιό διαφορά από την κρατική δομή το επίπεδο στο οποίο ασκεί την εξουσία της**. Αναφορικά η οικογένεια αντικαθιστά το κοινωνικό κράτος σε μοριακό επίπεδο, δηλαδή δεν ασκεί τον μαζικό/συγκεντρωτικό ασκεί η κρατική δομή στους υπηκόους της, αλλά σε μια πιο διαπροσωπική βαθμίδα **ελέγχει και θυσιάζοντας προσφέρει τα πάντα για το «καλό» των μελών της²**. Επίσης παρατηρείται μια ομοιότητα με το κράτος στην βάση προάσπισης εσωτερικών συμφερόντων. Κυρίως εντοπίζεται στο καθήκον προστασίας των συγγενών, του σπιτιού κλπ μέχρι το καθήκον του κάθε πολίτη να ενταχθεί στο στρατό και να προστατέψει την χώρα από τους εχθρούς της, για την επιβίωση της ενότητας και την διασφάλιση των συμφερόντων της. Αγνοώντας ουσιαστικά πώς δεν υπάρχει ενότητα και κοινό συμφέρον ανάμεσα σε δύο εχθρικούς κόσμους σ' αυτόν των καταπιεστών και σ' αυτόν των καταπιεσμένων είτε τοποθετείται σε επίπεδο χώρας-κράτους είτε σε επίπεδο οικογένειας, συγγενικού περιγύρου κλπ.

Εθνική ενότητα και οικογένεια συμπορεύονται στο μακρύ ταξίδι εδραίωσης της ανελευθερίας ως δομημένου τρόπου ζωής. Δεν είναι καθόλου τυχαία η διαχρονικότητα του ρητού «Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια» στην ελληνική κοινωνία, όταν χέρι-χέρι αιώνες τώρα τρεις από του πιο θεμελιακούς καταπιεστικούς θεσμούς, συνεχίζουν την ακατάπαυστη συμβολή τους στην υποβάθμιση των ζώων και της αξιοπρέπειας μας, με φανατικότερο υποστηρικτή την ελληνική κοινωνία. Η ελληνική οικογένεια εντάσσεται στον ευρύτερο τύπο της πυρηνικής οικογένειας που αποτελεί τον πιο διαδεδομένο παγκοσμίως τρόπο οργανωτικής δομής των οικογενειακών εστιών. Ωστόσο, δεν έχει τίποτα να ζηλέψει η τυπική οικογένεια της Ελλάδας του 21ου αιώνα από τον βούρκο όλων των υπολοίπων της παγκόσμιας κοινωνικής/οικονομικής πραγματικότητας. Έχει όμως να διαφοροποιηθεί σε πολλά και να λουστεί με την απέχθειά μας.

Πέρα από χρυσαυγιτομονομανίες και λογικές φασιστικής εκτροπής της κοινωνίας, **ο πρωταρχικός δεσμός απόλυτης συνοχής οικογένειας και έθνους-κράτους είναι η συνέχεια του αίματος.** Επεξηγώντας δηλαδή, η φαντασική αντίληψη της εθνικής ενότητας με βασικό χαρακτηριστικό την φυλετική-εθνική συνέχεια, αποτελεί μεγέθυνση του εξίσου νεφελώδους κατασκευάσματος της ταύτισης μέσω αίματος του οικογενειακού κύκλου. Στην βάση αυτής της συνέχειας-ταύτισης εμπλέκονται αμέτρητοι αναχρονιστικοί μικροπαράγοντες. Οι οποίοι με την σειρά τους συμβάλλουν στην παγίωση της μεταφυσικής λογικής, η οικογένεια πάνω από όλα, παπούτσι από τον τόπο σου κι ας είναι μπαλωμένο, και άλλα εμφανώς απολιθωμένα παραδοσιακά ρητά. Η ελληνική οικογένεια ως κομβικό κομμάτι της παράδοσης έχει φροντίσει να μας ανεφοδιάσει με διάφορους κοινούς τόπους, συσπείρωσης της εθνικής ενότητας και έξαρσης του πατριωτικού ήθους. Τέτοιοι είναι ο τόπος, η παράδοση, τα ήθη, τα έθιμα, το σόι, λίγο πολύ όλα αυτά που από μικροί βραϊόμασταν θανάσιμα αλλά ακούγαμε καθημερινά με στόμφο και έπαρση. Όλοι αυτοί οι μεταφυσικοί λόγοι που μας υπαγόρευαν να αγαπάμε και να σεβόμαστε τον αυταρχικό θείο μας, να αγαπάμε το χωριό μας ακόμα κι αν δεν μας συνδέει σχεδόν τίποτα με αυτό και εκατοντάδες άλλα κομμάτια του απαρχαιωμένου αυτού πάζλ. Επιμέρους κομμάτια που εμποδίζουν ολόκληρες γενιές από την απεμπλοκή τους απ' τον μύθο του ιερού τέρατος, της οικογενειακής εστίας σε μοριακό επίπεδο και της εθνικής ενότητας σε ευρύτερο και εμφανώς πιο συγκεντρωποιημένο.

Επενδύετε πάνω μας, για να διατηρήσετε την ιδιοκτησία σας.

Το κληρονομικό δικαίωμα αποτελεί βασικό παράγοντα στην αναπαραγωγή της ιδιοκτησίας με σκοπό τη συνέχεια, επέκτασή και την υπεράσπιση της. Η αποδοχή της ιδιοκτησίας μέσω της κληρονομίας έχει ως αποτέλεσμα την αποδοχή των αξιών της οικογένειας και τον τρόπο δημιουργίας της ιδιοκτησίας. Από τη στιγμή που ο κληρονόμος αποδέχεται την ιδιοκτησία και παρά το ότι είναι πλέον οικονομικά χειραφετημένος δέχεται τις προσαγές και τον έλεγχο της ιδιοκτησίας από τον προηγούμενο έμπειρο κάτοχο της, ο οποίος αποτελεσματικά την συντήρησε και την μεταβίβασε. Επίσης η οικογένεια αντιμετωπίζει τα νεαρά μέλη της ως επένδυση, ξοδεύοντας χρόνο και χρήμα, εκπαιδεύοντας τα ώστε να αυξήσουν μελλοντικά το κύρος και την περιουσία της. Έτσι το άτομο δεν ανεξαρτητοποιείται και λειτουργεί σαν σαλίγκαρος κουβαλώντας τακτικές και επιθυμίες άλλων. Στην ουσία η οικογένεια είναι μια μικρογραφία της κοινωνίας με διακριτούς εξουσιαστικούς ρόλους αναπαράγοντας εξίσου σε σμίκρυνση την ευρύτερη οικονομική καταπίεση.

Επιθυμία υποσυνειδήτη, κυριαρχίας, εκμετάλλευσης.

Ο καταπιεστικός ιστός της κοινωνικής και όχι μόνο ιεραρχίας διαρθρώνεται σε ποικίλες πτυχές της καθημερινότητας. Μια από αυτές είναι **η έμφυλη καθημερινή καταπίεση που τα παρεκκλίνοντα κοινωνικά κομμάτια βιώνουν, σε μικροκλίμακα την οικογενειακή επιβολή και σε διευρυμένη την ευρύτερη κρατική ή πολιτισμική επικράτηση της κανονικότητας.** Συγκριμενοποιώντας το στην οικογενειακή του διάσταση η πρώτη βαθμίδα εξουσίας είναι η διαίωνιση του “straight and accomplished role model” που διαχωρίζεται στο πρότυπο άντρα –γυναίκας. Δηλαδή εξ αρχής εξαλείφεται η οποιαδήποτε εναλλακτική επιλογή σεξουαλικής κατεύθυνσης του νέου οικογενειακού μέλους. Τοποθετώντας έπειτα στο μικροσκόπιο το «είδωλο» του αρσενικού, αναλύουμε μία ανεξάρτητη σχέση που απεικονίζει, τον επιτυχημένο, straight, επιβλητικό, αποφασιστικό και δυναμικό δηλαδή το αντρικό πρότυπο συμπυκνώνει αυτά τα χαρακτηριστικά σε ένα γενικευμένο, αυτό της δύναμης. Το γυναικείο πρότυπο διατηρεί μεγάλο βαθμό αντίστροφων χαρακτηριστικών, ισοσταθμώντας έτσι την ζυγαριά της κανονικότητας. Έτσι το θηλυκό «είδωλο»

(αντισεξιστικό αυτοκόλλητο)

διακατέχεται από πτυχές όπως: η αισθησιακή /έντονα σεξουαλική, ευδιάθετη, καλοπροαίρετη, περιποιημένη/όμορφη, νοικοκυρά, και αν δεν είναι όλα τα παραπάνω τότε χαρακτηρίζεται ως υστερική, ανοργασμική κα, τέλος πάνω από όλα ο τελικός προορισμός μάνα. Αφού αρχικά το παιδί στερείται οποιαδήποτε προσωπική του παρέμβαση στην επιλογή του σεξουαλικού του προσανατολισμού, επέρχεται και μια άλλη πλειάδα μεθόδων³ που του κλέβουν βίαια την μαγεία της ανακάλυψης και οικοδόμησης της εξωτερικής και εσωτερικής

προσωπικότητας του. Ένας ακόμα παράγοντας που επιβάλλεται από τα κυρίαρχα πρότυπα είναι η καταστολή του σώματος. Δηλαδή υπάρχουν προκαθορισμένες νόρμες που καθορίζουν βασικά στοιχεία που διέπουν τις σωματικές απολαύσεις. Επίσης διαρθρώνονται σε όλο το φάσμα των αισθήσεων και κατασκευάζουν διάφορα πακέτα προτύπων δηλαδή το πώς ορίζεται η σεξουαλική απόλαυση, το πώς οφείλει ένα σώμα να θεωρείται ωραίο και με ποιά χαρακτηριστικά κ.α. Συμπεραίνουμε έτσι ότι όλα αυτά δημιουργούν έναν δρόμο, θέτουν μια κατεύθυνση για αποδεκτούς και μη, δυνατούς και αδύναμους κλπ και τέλος από καιρό έχουν στρώσει τον δύσβατο δρόμο της εξορίας για αυτούς που δεν ταιριάζουν.

Όλα τα παραπάνω αφορούν τα υγιή μέλη της οικογένειας, αυτούς δηλαδή που έχουν την φυσική ικανότητα να κατέχουν και να διαχειρίζονται περιουσιακά στοιχεία, να συνεχίσουν το γένος και τη φήμη της οικογένειας. Τι γίνεται όμως όταν κάποια από τα μέλη δεν είναι "φυσιολογικά"; Ποια είναι η θέση στην οικογένεια και πως αντιμετωπίζονται από αυτή άτομα με πνευματικές, σωματικές αναπηρίες ή με κάποια σωματική ή ψυχολογική πάθηση; Εξαρχής αυτά τα μέλη δεν είναι σε θέση να φέρουν υγιείς απογόνους-συνεχιστές της οικογένειας και της ιδιοκτησίας της και αυτό και μόνο αρκεί για να αντιμετωπίζονται σχεδόν σαν μη μέλη, σαν ένα αναγκαίο κακό, ένα βάρος για την οικογένεια. Που περιθωριοποιούνται πρώτα από αυτή και μετέπειτα από το κοινωνικό σύνολο. Σε εποχές που κάποιοι νιώθουν περήφανοι να περιθωριοποιούν άτομα με αναπηρίες επειδή δεν μπορούσαν να είναι τόσο παραγωγικά και να διαιωνίσουν τη "ράτσα" **όσο τα υγιή φρόντιζαν να τα ξεφορτώνονται στους εκάστοτε Καιάδες.** Σε πιο κλειστές-συντηρητικές κοινωνίες, οι οικογένειες αυτές είτε αυτοπεριθωριοποιούνται από το κοινωνικό σύνολο γιατί νιώθουν ντροπή για το "πρόβλημα" είτε το βάζουν "κάτω από το χαλάκι" προσπαθώντας να ενσωματωθούν στα πρότυπα της κοινωνίας. Διαχρονικά η πολιτική του κράτους για άτομα με ειδικές ανάγκες επιβεβαιώνει όλα τα παραπάνω. Το κράτος σαν οργανωμένη μορφή εξουσίας της κοινωνίας αυτής ποτέ δεν μερίμνησε σοβαρά για τις ανάγκες των ατόμων αυτών και τα αντιμετωπίζει σαν κατώτερο είδος. Η όποια βοήθεια παρέχεται από το κράτος, από διάφορες ΜΚΟ δεν γίνεται στα πλαίσια της αλληλεγγύης και του αλληλοσεβασμού αλλά με βάση τον οίκτο, την λύπηση και με έναν τρόπο καθαρά πατερναλιστικό.

Κλείνοντας οφείλουμε να επισημάνουμε πως δεν εναντιωνόμαστε τυφλά σε οποιαδήποτε μορφή δεσμάτος μεταξύ του συγγενικού κύκλου, αλλά εχθρευόμαστε την αναπαραγωγή και διαιώνιση της ξεκάθαρα καταπιεστικής θεσμοθετημένης οικογένειας. Αναφερόμαστε σε μια όχι εξουσιαστική, χρηματοκεντρική οικογενειακή σχέση, σε μία σχέση που δεν βασιζεται στην μεταφυσική λογική της συνέχειας και επικράτησης του αίματος, σε μία ένωση που δεν διαχωρίζει τα μέλη της σε συμβατά και μη. Μιλάμε για μια σχέση η οποία υπερβαίνει νομοθετήματα και κρατικές ηθικές, βασιζεται στην λογική της αλληλοκατανόησης, της αμφίδρομης αλληλεγγύης και ανεξαιρέτως όλα τα μέλη της αντιμετωπίζονται ισότιμα.

¹Οι τίτλοι αυτού του κειμένου είναι στίχοι από το τραγούδι «Αχάριστα παιδιά» των Αντί.

²Ιδιαίτερη σχέση ποιμαντικής εξουσίας, για να χρησιμοποιήσουμε μια έννοια του Φουκώ.

³Η παρεμβατικότητα των γονέων στις παρέες, τις μουσικές επιλογές, το ντύσιμο, την πολιτική και θρησκευτική αντίληψη των παιδιών είναι λίγα από τα παραδείγματα. Αλλά αρκεί να σκεφτεί κανείς, πως σε μια κοινωνία που υπάρχουν ακόμα παιδιά που τους απαγορεύεται το σκουλαρίκι (γι ας ακούγεται σαν αστείο, ξεπερασμένο και δευτερεύον), πόσο οριοθετημένα ανατρέφεται η πλειοψηφία όσο αφορά τον σεξουαλικό προσανατολισμό (γιατί ο φόβος μην γίνει το παιδί ανάμαλο, είναι πολύ πιο σημαντικό από το τι φοράει και τι ακούει). Η ομοφυλοφιλία είναι δημόσιος κίνδυνος, και οι γονείς δεσμοφύλακες.

Μια δραστική αδιαθεσία

Δευτέρα 15-12-1969, αστυνομική διεύθυνση του Μιλάνο αρχά το βράδυ. Το σώμα κάποιου άντρα πέφτει από ένα παράθυρο ψηλά και τσακίζεται στο έδαφος. Λίγες μέρες πριν, οι αρχές σε ένα κατασταλτικό πογκρόμ, συνέλαβαν περισσότερα από 100 άτομα του αναρχικού χώρου αλλά και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, κατηγορώντας τους για εμπλοκή στην υπόθεση των φασιστικών βομβών της 12-12 στην Πιάτσα Φοντάνα. Ένας από αυτούς ήταν και **ο αναρχικός Τζιουζέπε Πινέλλι**, εργαζόμενος στα τρένα -σύνδεση κι αποσύνδεση βαγονιών ήταν το πόστο του- **αυτός που οι μπάτσοι σκότωσαν πετώντας τον από το παράθυρο.**

«Εκρήγνυνται 4 βόμβες. Μία που είχε τοποθετηθεί στην Εθνική Αγροτική Τράπεζα στην Piazza Fontana στο Μιλάνο, προκαλεί 16 νεκρούς και πάνω από 100 τραυματίες. Στη Ρώμη, εκρήγνυνται μία στην Εθνική Τράπεζα Εργασίας με 14 τραυματίες, και δύο στο Βωμό της πατρίδας στην Piazza Venezia με 4 τραυματίες. Μια άλλη βόμβα εντοπίζεται χωρίς να εκραγεί στην Εμπορική Τράπεζα του Μιλάνο, στην Piazza del Scala – προκαλείται ελεγχόμενη έκρηξη από πυροτεχνουργούς.»

Ο Άλντο Παλούμπο, συντάκτης της εφημερίδας Unita του Μιλάνο, βγαίνει από το κτίριο της αστυνομικής διεύθυνσης την ώρα που ακούγεται ο γδούπος της ..πτώσης. «Το πτώμα πέφτει από ψηλά, χτυπάει στο πρώτο γείσο του τοίχου, αναπηδάει σε ένα άλλο ακριβώς από κάτω και τελικά τσακίζεται στο έδαφος, το μισό στο πλακόστρωτο της αυλής, το μισό στο μαλακό χώμα της πρασιάς». Όταν ήδη καταπονημένος από τις έρευνες για τις μαζικές συλλήψεις αγωνιστών που βρισκόνταν στον 4ο όροφο, πανικοβάλλεται και χωρίς να πηγαίνει το μυαλό του στο τί έχει συμβεί, ειδοποιεί ουρλιάζοντας τους μπάτσους και τους υπόλοιπους συντάκτες. Λίγες μέρες μετά, στις αρχές Γενάρη, βρίσκει το σπίτι του ανοιγμένο και άνω κάτω, χωρίς να λείπει το παραμικρό – ίσως το ότι ήταν για κάποια ώρα μόνος με τον Πινέλλι, ανησύχησε τους μπάτσους ότι μπορεί να έμαθε κάτι...

Ήδη από τις **αλλαγές που έγιναν στην ανακοινωμένη ώρα αλλά και τον τρόπο «θανάτου», φαίνεται ότι η υπόθεση βρωμάει.** Αρχικά, από τους συντάκτες εφημερίδων που βρισκόνταν εκεί, ως ώρα θανάτου αναφέρεται η 00:03. Τις επόμενες μέρες, αυτό γίνεται «γύρω στα μεσάνυχτα» ώσπου καταλήγει στην επίσημη ώρα 23:57. Η δικαστική έρευνα όμως δείχνει μια σημαντική λεπτομέρεια.. η κλήση έγινε στις 00:00:58, δηλαδή πριν την αρχική εκδοχή των δημοσιογράφων. Πριν την προσχεδιασμένη δολοφονία του αναρχικού Πινέλλι. Όσο αφορά τις εκδοχές που δόθηκαν για την “αυτοκτονία”, είναι κι αυτές αντιφατικές:

- 1)Ο Πινέλλι άνοιξε το παράθυρο κι έπεσε χωρίς οι μπάτσοι να προλάβουν να τον συγκρατήσουν.
- 2)Ο Πινέλλι άνοιξε το παράθυρο αλλά οι μπάτσοι πρόλαβαν απλά να του μετριάσουν τη φόρα όχι όμως να τον σταματήσουν . Ο Πινέλλι έπεσε ακριβώς κάτω από το παράθυρο...
- 3)Ο Πινέλλι άνοιξε το παράθυρο, ο μπάτσος Βίτο Πανέσα προσπάθησε με ένα άλμα να τον σώσει, του έμεινε όμως απλά το ένα παπούτσι στο χέρι, δεν τα κατάφερε. Στο πτώμα βρέθηκαν και τα δύο παπούτσια...

Μάλιστα, ακόμα και για τα κίνητρα της «αυτοκτονίας» οι μπάτσοι έδωσαν αντιφατικές εκδοχές. Η πρώτη λέει ότι ένιωθε χαμένος γιατί ήταν πραγματικά μπλεγμένος με τις βόμβες οπότε επέλεξε αυτήν τη λύση. Η δεύτερη, ότι ήταν ένα έντιμο παιδί που κανείς δεν μπόρεσε να εξηγήσει την πράξη του.

“Στις 27-10-1975, ο δικαστής Ντ' Αμπρότζιο του Μιλάνο, κλείνει την έρευνα για το θάνατο του Πινέλλι. Αιτία θανάτου; «Μια δραστηκή αδιαθεσία» και οι ύποπτοι απαλλάσσονται. Τα γεγονότα μιλούν από μόνα τους κι ακούγονται ξεκάθαρα. Ο Τύπος κι οι αρχές του Μιλάνο, η κεντρική εξουσία, οι μπάτσοι, ήταν σαφείς: **τις βόμβες που** -όπως υποστήριζαν οι αναρχικοί και εξωκκοινοβουλευτικοί αριστεροί της εποχής, και αποδείχτηκε εκ των υστέρων- **έβαλαν φασιότες, τις χρέωναν σε «αναρχοειδείς ομάδες» και «εξτρεμιστές αριστερούς».** Δεκαοχτώ χρόνια μετά, το Γενάρη του '87, απαλλάσσονται οι τρεις τελευταίοι αναρχικοί από την υπόθεση της σφαγής στην πιάτσα Φοντάνα, και το Γενάρη του '89 ανοίγει νέα έρευνα για τη δράση και τις σχέσεις της αιροδεξιάς της εποχής με τη σφαγή.

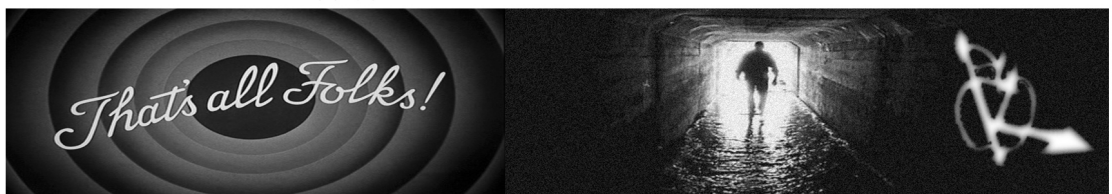
Όλο αυτό το διάστημα, η λάσπη και η καταστολή διαχύθηκε. Συντρόφισσες και σύντροφοί μας συνελήφθησαν, βασανίστηκαν, ταλαιπωρήθηκαν δικαστικά, φυλακίστηκαν. **Το φακέλωμα, η απόπειρα τρομοκρατήσης, η σκληρή καταστολή,** ιδιαίτερα σε περιόδους έντονων κοινωνικών και πολιτικών διεργασιών και εξελίξεων, μια περίοδο όπου οι αγώνες εξαπλώνονται ποιοτικά και ποσοτικά και γίνονται πραγματικά επιθετικοί, **είναι πάντα μέθοδος των κυρίαρχων.** Στην Ιταλία (Πινέλλι, υπόθεση Μαρίνι), στις Η.Π.Α. (Μαύροι Πάνθηρες), στην Ελλάδα (υπόθεση Σ.Π.Φ.), οπουδήποτε στον κόσμο η εξουσία ένιωσε ότι απειλείται, έφτιαξε υποθέσεις-ομπρέλες κάτω απ τις οποίες θα χώραγε πολλούς κατηγορούμενους, σιγηνικά επίθεσης στους αγωνιζόμενους- και τα παραδείγματά μας είναι λίγα, ενδεικτικά και με σαφείς μεταξύ τους διαφορές.

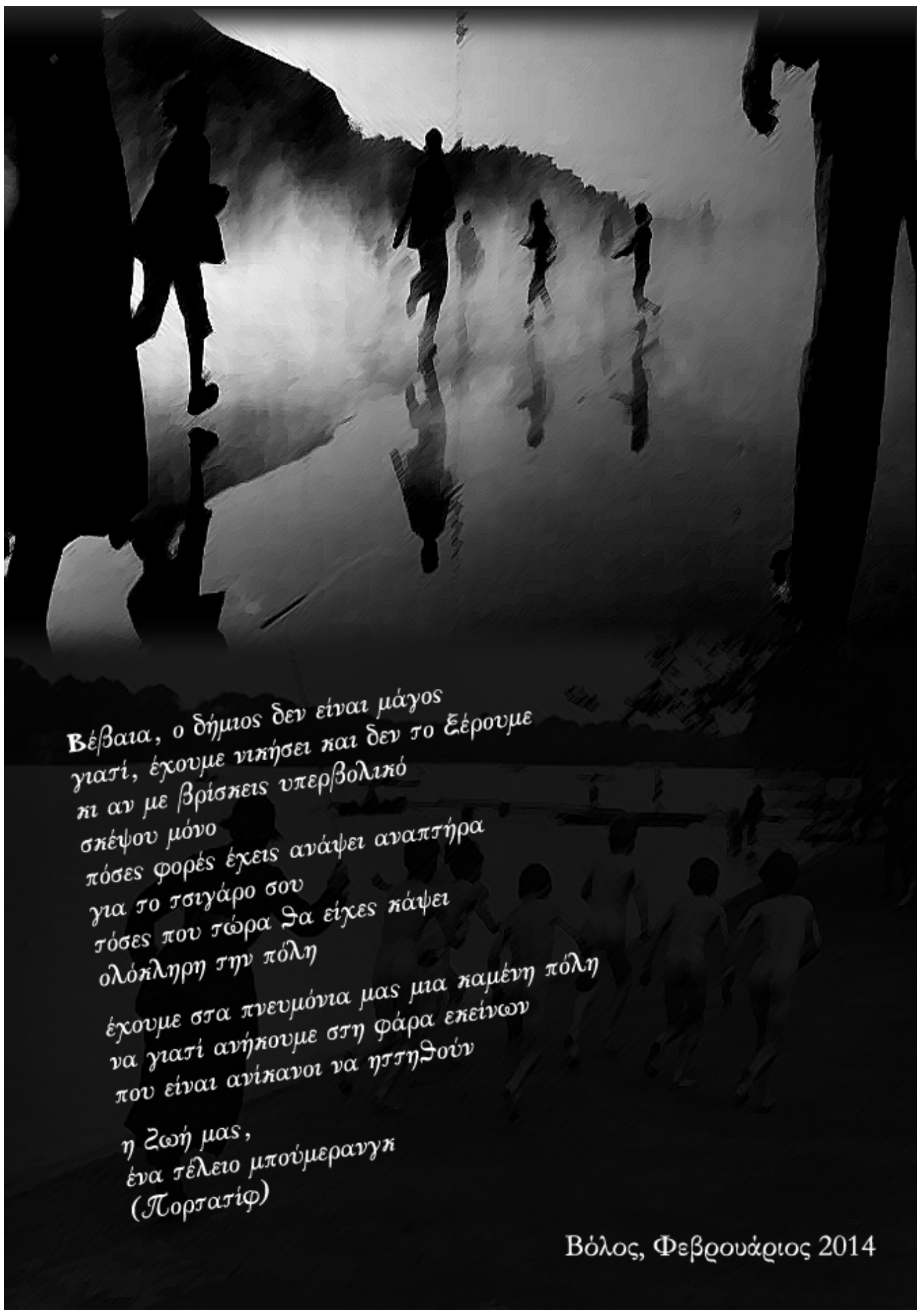
Στόχος μας όμως δεν είναι η ενδελεχής ιστορική καταγραφή, ούτε η βαθιά ανάλυση της υπόθεσης Πινέλλι. Είναι η διατήρηση της μνήμης ως μέσο ενδυνάμωσης του πολέμου από πλευράς μας. Ως τρόπος κατανόησης της σύνδεσης του χτες με το σήμερα και το αύριο του αγώνα για ελευθερία. Είναι το τσιγγιλισμα στην αξιοπρέπεια και τη συνείδηση, η αφορμή για αναζήτηση και γνώση, που γίνεται μήτρα δράσης, συνειδητής κι επίμονης.

Ο φόβος κι η ηττοπάθεια δε μας ταιριάζουν. Το κόστος μιας επιλογής αγώνα δεν είναι πάντα αυτό που υπολογίζουμε, το κρέατος δεν αστείεύεται. Κάθε τί όμως που δε μας σκοτώνει μας κάνει ακόμα δυνατότερους-ες. Κι αν σκοτώσει κάποιους, οφείλει να δυναμώσει τους υπόλοιπους.

ΥΓ1: Η στρατηγική της έντασης, που έπαιξε ιδιαίτερα καθοριστικό ρόλο στα γεγονότα της εποχής εκείνης, ξαναβγήκε πρόσφατα στην επιφάνεια. Οι καιροί όμως έχουν αλλάξει. Η Ελλάδα του 2014 δεν είναι η Ιταλία του '70. Τη λογική της “στρατηγικής” την λαμβάνουμε υπόψη μας, την επεξεργαζόμαστε, αλλά δεν καθοριζόμαστε από αυτήν. Αρνούμαστε να βλέπουμε παντού κινδύνους κι επερχόμενες ήττες, γιατί έτσι θα καταλήξουμε να της δημιουργήσουμε από μόνοι μας...

ΥΓ2: Τα στοιχεία και οι πληροφορίες και κάποια κομμάτια του κειμένου αυτού είναι από την μπροσούρα “Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού – η υπόθεση Τζιουζέπε Πινέλλι” από τις ειδήσεις ΑΥΤΟΝΟΜΕΔΙΑ το Νοέμβρη του 1999.

**Βέβαια, ο δήμιος δεν είναι μάγος
γιατί, έχουμε νικήσει και δεν το ξέρουμε
κι αν με βρίσκεις υπερβολικό
σκέψου μόνο**

**πόσες φορές έχεις ανάψει αναπτήρα
για το τσιγάρο σου
τόσες που τώρα θα είχες κάψει
ολόκληρη την πόλη**

**έχουμε στα πνευμόνια μας μια καμένη πόλη
να γιατί ανήκουμε στη φάρα εκείνων
που είναι ανίκανοι να ηττηθούν**

**η ζωή μας,
ένα τέλειο μπουμεραγκι
(Πορτατίφ)**